

Capcana fariseilor (8)

Matei 23.29-31 – A șaptea exclamare „vai de voi!” și cuvinte de încheiere

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 23.29-31

Matei 23.29-31: Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor drepti și ziceți: „Dacă am fi fost noi în zilele părinților noștri, nu am fi fost părtași cu ei la sângele prorocilor.” Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor care i-au omorât pe proroci.

Ultimul strigăt „vai de voi” arată că fariseii erau preocupați să facă monumente prorocilor lor. Ei onorau pe proroci, afirmău solemn că ei niciodată nu au omorât pe proroci și în același timp se sfătuiesc cum ar putea să omoare pe Marele Proroc, pe Mesia Însuși. Orbirea fariseilor era cu adevărat de nedepășit. Probabil ei au crezut că ei, prin faptul că ridicau monumente prorocilor, prin aceasta s-ar fi asemănat întrucâtva cu ei, prin faptul că îi păstrau în amintire. Sau probabil voiau numai să se depărteze de păcatul înaintașilor lor, ca să păstreze propria lor dreptate. Din nou ne punem oglinda înaintea și aplicăm acest „vai de voi” la noi înșine. Ce ar fi dacă Domnul Isus ar veni pe neașteptate la noi? Sunt aproape sigur, că din aceleași motive L-am trata rău, așa cum au făcut atunci fariseii. Dacă Domnul ar da pe față tot tradiționalismul nostru și ar spulbera construcțiile noastre teologice, atunci – mă tem – nu va mai rămâne mult din tot ce ne-am inventat în cămăruța noastră.

Sau să presupunem că părinții noștri de credință, pe care noi ne sprijinim așa de mult, ar veni astăzi în Biserica/adunarea noastră, sau în organizările denumite după numele lor. Ce ar spune astăzi un Luther, ce ar spune Calvin, Wesley, Spurgeon, Darby, Müller sau Kelly? Noi nu ne temem să folosim numele marilor părinți ai credinței. Numele lor oferă demnitate faptelor noastre. Dar ce ne-ar spune și ce ar spune ei despre noi? Ar fi ei de acord cu monumentele noastre, pe care noi le-am ridicat în cinstea lor? Din comoditate uităm cu plăcere, că mulți dintre acești bărbați au avut convingeri foarte puternice și curaj mare și au contribuit la multe schimbări esențiale. Mulți dintre ei au fost luptări solitari și probabil persoane cam ciudate. Îmi pot foarte bine imagina cât de penibil și deranjant ne-am simți și am fi bucuroși – așa cum au fost odinioară fariseii – dacă ei ar părăsi iarăși pământul acesta.

De la exclamarea „vai de voi!” la plâns

Acest capitol 23 se încheie, și eu vreau să închei cu cuvintele lui Tom Hovestol:

Cât de potrivit este că acest capitol 23 se încheie cu lacrimi și nu cu batjocură și dispreț, cu plâns și nu cu lovituri. Ca o găină a vrut Isus să strângă pe farisei în jurul Lui și să-i inunde cu dragostea Sa. Singurul lucru, pe care El i-a rugat, era ca ei să fie sinceri cu ei înșiși și să vadă lipsa și nevoia lor. El voia ca ei să năzuiască după credința sănătoasă, să nu fie bolnavi religios, și ca ei să primească mesajul Lui plin de har și de îndurare.

Și noi să plângem pentru autoînșelarea noastră și păcătoșenia noastră. Cu regret acest „vai de voi” al lui Isus nu a ajuns numai la urechi surde, ci și la inimi rele, așa relatează evanghelistul Matei. În loc să se pocăiască, fariseii au reacționat cu mânie și au omorât pe Mesia.

Cum putem noi evita aceste cuvinte „vai de voi” și în loc de aceasta să ne punem sub

protecția lui Isus? Cum evităm noi falsa bunăstare a religiozității și ajungem la adevărata sănătate spirituală? Cum alcătuim un stil de viață caracterizat de „și a fost foarte bun” în loc de „meritat” sau „vai de voi”?

Eu cred că începe cu faptul de a fi dispus să fiu sincer față de Dumnezeu și față de mine însumi. Aceasta la rândul lui are ca premisă, că noi cercetăm domeniile sufletului nostru, pe care de fapt mai bine nu am vrea să le vedem. Noi trebuie să recunoaștem fățărnicia noastră, ipocrizia noastră, lupta religioasă, prioritățile false, concentrarea la lucrurile exterioare, neglijarea sufletului nostru, uitarea istoriei noastre și să recunoaștem miopia proprie cu privire la viața noastră spirituală. Trebuie să ne pocăim printr-o mărturisire smerită (probabil chiar cu lacrimi). Și mai important decât toate este să nu ne lăsăm conduși la năzuirea după o sănătate spirituală falsă, care de fapt numai văruiește în afară credința bolnavă. (*Die Pharisäer-Falle*, R.Brockhaus, 1999, pag. 234)

Tradus de la: [Die Pharisäer-Falle \(8\)](#)

Traducere: Ion Simionescu